

nem pont az előttem haladó sarkában
hanem kicsit srégen és odébb, hogy a terület jól átfésülhető legyen
mit érne, ha ugyanazon métereket néznénk mind a ketten
beszélni sem kell, legfeljebb annyit, hogy a lehetséges irányok közül
melyiket válasszuk, ha meg akarjuk járni a tetőt
vagy, hogy mely oldalakban jár a vad
és az apadó vizekből, ha az ember szerencsés, foghat-e halat
estére a laza íveket hazafelé irányítani, és az árkokba benézni
nem hunyorogva, mint aki keres, csak bámészkodva, mint aki remél
valamit

KEDVES BRÚNÓ,

a partfal leszakadt ott, ahol sétálni szoktunk,
és a kidőlt törzseket homok fedí be.
A házak közét, ahová beláttunk,
fölveri a gaz,
lakóik a főutcán topognak.
A fűrészek járnak. Egyformán zúznak
csontot és gerendát, ami maradt.
Mivel vigasztaljalak, ha nem azzal,
hogy az álom végleg tetőt vont fölénk,
és rugdalózásunk nyomán
visszapattannak ölünkbe képzelgéseink?
Elégtétel ez talán számodra is,
aki nyomorúságos odúdban vártad a halált,
vártad, hogy beteljesüljenek kívánságaid.

MONOMÁNIA

- 66 Felhívtam telefonon, és sértegettem őket.
Úgy viselkedtem, mintha az enyémeek volnának, és bármit mondhat-
nék nekik,
mert feltétlen végig kell hallgatniuk, és be kell látniuk igazamat.
Elégedettség töltött el, ha éreztem hangjukon a félelmet vagy zava-
rodottságot,
és szántam őket tehetetlenségükért.
El kellett jönnie a napnak, amikor az igazságra fény derül.
Az asztalomnál ültem, és egyedül voltam.
Ők többé nem voltak sehol.
Soha többé nem lesz úgy, ahogyan volt.
Engedelmesnek és jószágosnak mutatkoztak.
Itt hagytak ebben a kitalált faluban, ami életre kelt,
és most egyedül kell benne élnem; ez lett a büntetésem és menedé-
kem.
A legreménytelenebb mégis az éjszaka, amikor a tükörben csak ön-
magamat látom,
és minden mást felfal a sötétség.

NEVEZÉKTAN

sorban állnak, hogy megnevezem őket
sorban állnak a völgyekben és a tetőkön
minél messzebb megyek, annál többen
minél közelebb maradok, annál erőszakosabban
a látás mellett jó szaglásra is szükségem van
hogy az árnyban, ahol minden rejtve van
rámutassak és megnevezem őket
hosszabb-rövidebb munkával
nem lelkesedésből, hanem kötelességtudatból
megnevezem azt is, ami nincs

SZUBMONTÁN BEVEZETŐ

67

A Szaturnusz megjelent a déli égbolton,
és a középhegységi erdőkben ismét beesteledett.
A kétéltűeket megzavarja valami, és elhallgatnak,
aztán a veszély elmúlik, és újra énekelni kezdenek.
A régi vasút töltésein tarvad kószál,
a bikák valamivel odébb, a hegyoldalban állnak.
Semmi nem töri meg a csöndet, csak olykor annak léptei,
aki a völgybe merészkedik,
ahol napközben irdatlan vonatók rönköt szállítanak,
de ilyenkor csak óvatosság és félelem lakozik.
Amikor eltűnnek a bolygók fényei,
a vadak nagy ricsajjal birtokba veszik az erdőt,
és feltúrják a rejtett árkokat.
Aki erre jár, jól teszi, ha útjukból kitér,
és a földsáncok mögött keres menedéket,
mert ha éhesek, többé nem félnek,
és indulatukban fellökik az óvatlanokat.

